

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 3. NOVEMBRA 1928. ŠTEV. 21.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravišтво in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

VOŽNJA IZ ŠOLE.

«Kaj s tako vztrajno vremo tiščiš nos v knjigo, Dana?»

«Do jutri se moram naučiti tegale opisa gorile.»

«Pusti vendar papirnato učenost, pusti, ko lahko tu v kupeju proučuješ žive opice!»

Ahaclnova kronika

Vlike smo praznike glihkar imel,
«živja» vriskál smo nu bli smo vesel,
sej u «Sluven» so sam škof putrdil,
de so gspu cesar takrát dovolil,
de Jugoslavja izbruhnt je smela
in de pušten se je frajhajt začela.

Pozna samega sebe.

Na lipskem velesejmu je bila svoječasno navada, da je razstavljalet po sklenjeni kupčiji poklonil kupcu kako malo darilce. Artur Kohn je tudi kupil precej blaga, za katero je izstavil menico z rokom treh mesecev. Dobil je tudi pol tucata nogavic v poklon.

«Kaj samo pol tucata nogavic mi daste?» je razočarano vprašal.

«No, kaj pa še hočete? Ali želite, da Vam dam po vrhu še Vašo menico?»

«Ne, ne!» je žurno odgovoril Kohn, imam že raje nogavice!»

Vse smo svetnike tud zdej praznoval,
ni smo pa grešniki dost kaj žalval.
Praznk prostosti smo prej že zalil
nu ud veselja se žvinsk napujil,
k praznk grobóv pa spet bli smo uglát,
žalost smo htli iz srcá si pregnat.

Zmiram naš Janez kak uržah dobi,
de z alkahulam želoc napovni.
V našem živlejn ta narlevša je reč,
če je tvoj glajhgeviht slabo stoječ.
S krampi pu bučah se rad tud kresámo;
s tem tud no vliko veselje imamo.

Ku pa si grehu naredu že koš,
pred spuvednika kje stresu jh boš.
Mal še pr maš boš prov brunn sedóv,
rajn nu pušten boš iz cirkve spet šov.
Kir pa puvsod je prov vlik th skušnjav,
nova košara s boš grehu nabrav.

Zdej še pupisat na lepa mam reč:
Kir sm prjatu deklet ta guréč,
zjat hazenašice zadnč sm šov.
Drukov sm strašn, krog sebe sm bov;
tko so te šmentane punce me vnele,
ku so se brcat med saba začele.

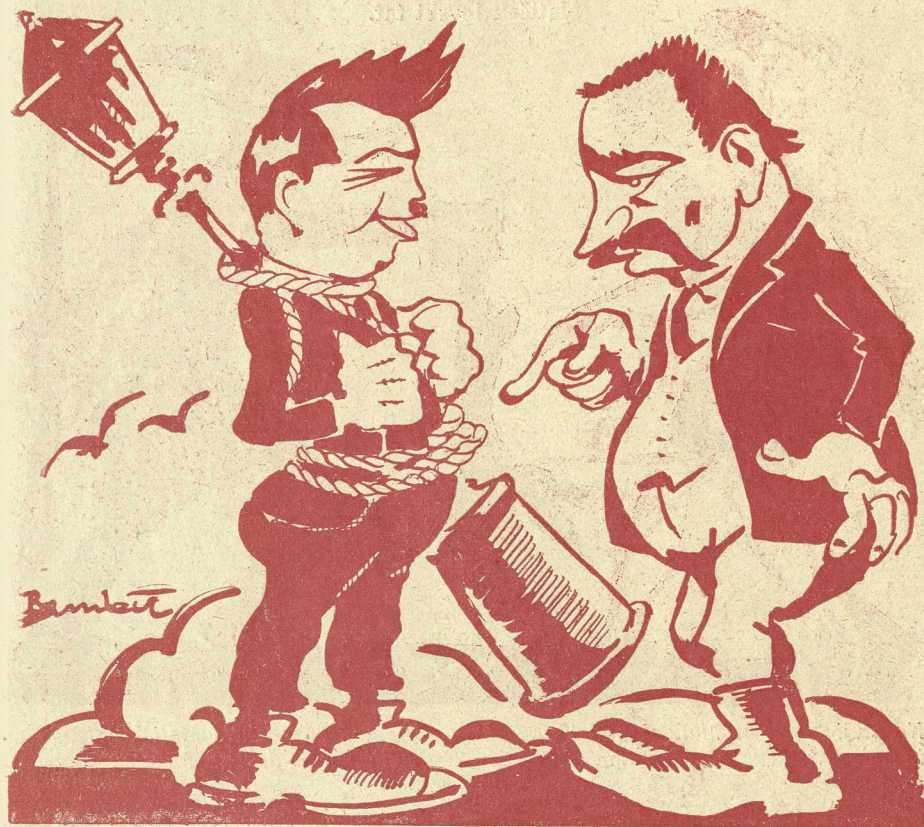
Naša kultura bo le napredvála,
čevja dekleta fejst brcat se znála,
čevja se kletuc vsš šprah naučila,
čevja u boksú junašk se borila.
Fajn jh za gledat predvsem je takrát,
kadar udarja na zadna se plat.

Mislem, če v skupšna v Iblan b jh dav,
to en prov špasn b gratov špetav.
Folk ud tegá b vsej špasa dobiv,
v skupšn si tko še ni nč priboriv.
Lpo je na svet, kar že morm priznat,
bliz so Sluvencam že cajti ta zlat.

Ustrežljiv.

Gospa Skopinova se jezi na zidarje, ki ji čistijo in belijo stanovanje: «Micika, pojdite v salon ter recite onemu mlademu zidarju, ki tako žvižga in prepeva, naj se malo požuri z delom ter da naj ne drži lestve z roko, temveč s koleno, da bo lahko z obema rokama naenkrat delal.»

Micka izroči naročilo ter se vrne k gospodinji: «Milostljiva, zidar je odgovoril, da lahko priveže, če se Vam tako mudi, na nogo še čopič, s katerim bo obenem mazal še tla...»

Oblastni poslanec z dežele: «Kva, a Vas tist vražji šment gor na hrbt prov nč ne matra, de ste u ublastn skupščen še tku kurajžn?»

Dr. Natlačen: «Dragi tovariš, človek mora imeti slonovo kožo, pa se polagoma navadi na vse...»

NJENA BOLEZEN.

Mlada gospa Betica, žena trgovca Skopuhoviča, je poklicala svojega hišnega zdravnika, češ, da se počuti zelo nepovoljno in da jo vse boli.

Zdravnik je revico preiskal, a ni odkril nikakega znaka bolezni.

«Prosim Vas, gospod zdravnik, saj vendar čutim bolečine.»

V zadregi se je zdravnik spomnil na svojega prijatelja, specialista za notranje bolezni, ter ji ga priporočil.

Specialist je prišel in preiskal gospo. Ko se je vračal, ga je hišni zdravnik ustavil: «No, kaj si ji rekel?»

«Priporočal sem ji, naj ne je toliko sardin.»

«Kako pa ti je to padlo v glavo?»

«Enostavno. Videl sem pod njeno posteljo več praznih škatel od sardin, pa sem ji predpisal recept, da ne sme jesti sardin. Bo vsaj dala zdaj mir!»

Čez nekoliko dni je gospa Betica zopet sitnarila okrog domačega zdravnika, češ, da čuti velike bolečine. Siromak je moral zopet poiskati specialista. Ko je ta opravil svoj posel, ga je vprašal domači zdravnik, kaj ji je sedaj predpisal.

«Svetoval sem ji, naj se ne vozi toliko z avtomobilom.»

«Zadnjič sem sicer mogel razumeti, da si ji zabranil vživanje sardin, ker si videl pod njeno posteljo škatle od sardin, a tvoj novi recept mi ne gre v glavo. Saj vendar ne boš trdil, da si videl avto pod njeno posteljo?»

«Avtomobila res ni bilo pod posteljo, pač pa sem videl tam šoferja...»

Brihtnost.

Zdravnik: «Sestra, zakaj pa tako tresete bolnika?»

Sestra: «Moram ga prebuditi, ker še ni vzel spalnega praška.»

ZGODBE KUCHARICE MICE

Matiček lovski tat.

Na divji se lov je Matiček podal
in zajca velikega s puško končal.

A mož že postave Matičku sledi,
zato kar h dekletu Matiček zbeži.

Takoj mu divjačino Micika skrije,
v otroške plenice mu zajca zavije.

Nedolžno zdaj Mica divjačino ziblje,
v prevaro prav hitro zdaj zibelko giblje.

Postave je mož preiskavo začel,
sunjljive koticke na piko je vzel.

Okorni bedak pa zastonj je iskál
in že se Matic je na tihem smehljal.

Blamiral se gróžno postav je čuvaj,
sladil se Matíček bo z ajmohtom zdaj.

Nazadnje se mož je lepo óprostil,
od Mice, Matika se brž poslovil.

PORAVNAJTE NAROČNINO!

MLADI „SKOVIR“

NI ČUDNO.

Učitelj: »Tvoja domača naloga o oslu, Jakec, je pa popotnoma enaka Mihčevi nalogi.«

Jakec: »Seveda, saj sva oba pisala o istem sošedovem oslu...«

Bratčev dinar je izgubila.

Stric: »Kaj si tako žalostna, Verica?«

Verica: »V žepu sem imela dva dinarja, svojega in Dušančkovega. Sedaj sem pa Dušančkovega izgubila...«

Nadebuden sinko.

Sinko (v družbi tovarišev kriči na cesti v okno): »Mamica, mamica, poglej skozi okno!«

Mamica (pogleda in vpraša): »Kaj pa hočeš?«

Sinko: »Tile moji tovariši nočejo verjeti, da si plešasta...«

Nerazumljivo.

Sinko: »Atek, čuj, ali je vrag tudi oženjen?«

Oče: »Vrag? Ne, sinko!«

Sinko: »Zakaj pa ima potem rogove?«

Enfant terrible.

Teta Genovefa pride k Strnadovim na obisk. Mala sedemletna Milica jo že dalje časa pozorno ogleduje. Nenadoma se skloni in obliže tetino obleko.

Splošno zgražanje.

Teta (vsa začudena): »Otrok, kaj vendar delaš?«

Milica: »Mama ima prav, tvoja obleka je res brez okusa!«

Pretkana glavica.

»Ti, Gašperček, ki hodiš v latinsko šolo, poslušaj!! Stavil ti bom dve težki vprašanji. Ako mi na prvo odgovoriš, ti na drugo ni treba, pa te bom vseeno imel za modrega študenta. Torej: Koliko dlak ima ošel?«

Gašperček malo pomišlja in potem reče: »567.890.«

»Kako pa ti to veš?«

»Oprosti, to je že drugo vprašanje in mi ga ni treba odgovoriti...«

Skromnost.

Aron in David se srečata ter se začne med njima razgovor.

Aron: »Čuješ, David, posodi mi tisoč dinarjev.«

David: »Ne dam.«

Aron: »Pa mi jih daj petsto.«

David: »Ne dam.«

Aron: »Morda mi lahko daš sto.«

David: »Tudi ne.«

Aron: »Pa mi daj vsaj deset dinarjev.«

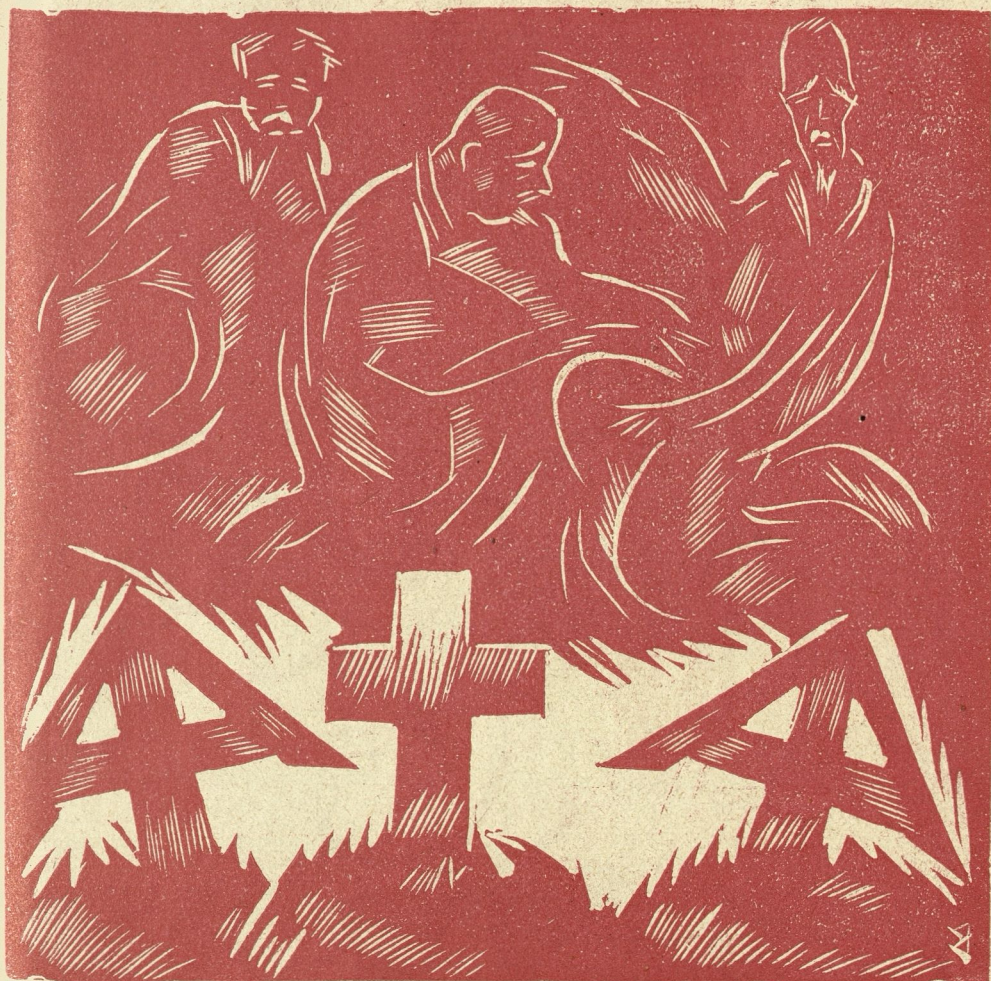
David: »Prav ničesar ne dam.«

Aron: »Če je tako, mi pa vsaj povej, koliko je ura!«

Pri starinarju.

»Včeraj ste mi prodali te hlače za 50 dinarjev. Ker pa so polne uši, jih morate vzeti nazaj!«

»Kaj še? Ali menite morda, da Vam bom dal za Vaših ubogih pet kovačev v hlače papige?«

Pavle Radič: »Stric, tebe še vedno zanimajo razmere na zemlji... Ali se je v naši domovini sedaj ob desetletnici kaj spremenil položaj?«

Stjepan Radič: »Da, v toliko, da bi nas brez odlašanja pobili, če bi se vrnili...«

Končno ima le prav.

Strogi vseučiliški profesor prava Hren prešeta v znanje mladega kandidata Lenuhoviča.

«Recimo,» prične svoje vprašanje profesor, «da imate Vi nevesto in jaz Vam jo zapeljem. Kakšen delikt je to?»

«Zakonolom», odgovori kandidat.

Profesor se razburja: «Vi pač niste razumeli mojega vprašanja, zato Vam ga ponovim: Recimo, da imate Vi nevesto, ki Vam jo jaz zapeljem. Kakšen delikt je to?»

«Zakonolom», ponovi kandidat.

«Toda jaz govorim o Vaši nevesti. Vi vendar niste oženjeni!»

«Seveda, toda Vi ste poročeni...»

Neodpravljliva prometna ovira bodočnosti.

Doroteja: «Tale zračni poleti v Ameriko — rečem ti, da bomo kmalu lahko čez pet ur v Ameriki.»

Damijan: «Prav verjetno.»

Doroteja: «Morda še prej — v pol ure.»

Damijan: «Tudi verjetno.»

Doroteja: «Potem me boš lahko povedel na kak newyorški ples in bova v pol ure tam.»

Damijan: «To pa ni popolnoma verjetno.»

Doroteja: «No...»

Damijan: «Mislim, da bi zaradi tvoje toaletne imelo letalo vedno zamudo...»

Galerija naših javnih delavcev v karikaturah

Valo Bratina

bivši ravnatelj mariborskega gledališča, sedaj član ljubljanske drame.

K podirajočim se novim stavbam.

«Jaz sem prav natančno vedel, da se bo ta stavba podrla.»

«Zakaj pa niste tega javili oblastvu?»

«Hotel sem imeti dokaz, da je bilo moje mnenje pravo...»

Rojstni dan.

Tu, draga Milena, dvajset biserov k tvojemu rojstnemu dnevu: za vsako leto enega.»

«Ah, Janko, tako si dober napram meni, da ti ne smem nič več lagati. Moralo bi biti deset biserov več...»

D. M.

Hitra izraba prilike.

«Hišico, ki sem si jo zgradil, morate priti pogledat. Vsi, ki so jo videli, so od samega občudovanja kar obmolknili.»

«Tako? Potem bom pa takoj poslal svojo ženo k Vam...»

Nerazumljivo.

«Vaša žena je gotovo huda, da kolovratite vedno tako pozno ponoči domov.»

«K sreči nisem poročen.»

«Zakaj, hudiča, pa potem sploh tako pozno zapuščate gostilno?»

LISTJE ODPADA.

*Natresem naj malo jeseni
na tebe, ki Vesne si hči.
Kontrasti so to čudoviti,
ko smrti se k mladosti tišči.*

*Ko igre se bom naveličal,
s teboj se še bom poigral
ter z usten, z oči in raz grudi
pomlad ti nebeško bom kral.*

BOG IN SLOVENEČ.

Modernizirana pripovedka.

Ko je bil rojen, so stale ob njegovi zibelki tri rojenice.

Prva je dejala: «Priroda mu ne bo odrekla bistrosti.»

Druga: «Inicijative mu ne bo manjkalo.»

Tretja pa je spačila obraz, malo pomislila in zlovoljno zakričala, da se je otroče zbudilo: «Ti si Janezek in boš Janez!»

In tako je Janezek, ki se je naučil brati ter je prebiral najprej le mašne bukve in poslušal najrajši monotono pesem praproti v gošči, postal Janez.

Pa so o Janezu, ki je študiral, rekli, da je gospod in da ni gospod, da je umetnik in da ni umetnik, da je pijanec — zadnja označba se ga je najbolj zvesto držala. Doma je Janez stalno robantil, ko pa je v tujini začutil nad svojim hrbtno žvižg biča, je šel celo kamenje razbijat in je pod bičem delal čudeže na polju tolčenja kamenja.

Tudi zmerjati je znal Janez in hotel vse le sam vedeti in znati. Skušal je sem, skušal je tja, a še najbolje se je obnesel v kapljici. Končno pa je popolnoma scagal.

Navežal je culo in čevlje na krepek dežnik, vrغل vse skupaj na ramo ter jo mahnil po svetu. Na potu je tako vzdihoval, da se je

zasmilil popotniku, ki je nenadoma stopil pred njega.

«Kaj obupuješ, človek?» ga je ogovoril popotnik.

Nesreča se me drži in ne morem se je otresti», je zavzdihnil Janez.

«Razkrij mi vsoje nezgode in pomagati ti bom.»

«Meni ne more nihče pomagati.»

«Pa jaz ti lahko pomagam. Jaz sem sam vsemogočni Bog.»

«Meni ne moreš pomagati», je ponovno zardil Janez.

«Kdo pa si, da bi te celo jaz ne mogel osrečiti?»

«Jaz sem Slovenec.»

Tedaj se je sam Vsemogočni obrnil vstran in se bridko razjokal, kajti Slovencu res niti Bog ne more pomagati.

F i j a č.

V šoli.

Učitelj: «Mirkec, kaj je tvoj oče?»

Mirkec molči.

Učitelj: «Le povej!»

Mirkec (sramežljivo): «Mo-moj oče je-jeste postrešček.»

Učitelj: «Nič se ne sramuj! Saj je tudi postrešček pošten poklic.»

Mirkec: «Vem, vem, toda mati je pozabila številko dotičnega postreščka, ki je moj oče.»

SKRIVNOST RDEČEGA KROGA

Detektivski roman.

III. nadaljevanje.

Dosedanja vsebina: Kmalu potem, ko si je v Toulouseu rešil življenje angleški zločinec Lightman, ki bi moral dati glavo pod giljotino, se je pojavil v Angliji skrivnostni zločinec, vodja izsiljevalske in morilske tolpe Rdečega kroga. Člani Rdečega kroga se med seboj niso poznali in tudi niso poznali svojega misterioznega vodje. Rdeči krog je pošiljal bogatinom izsiljevalna pisma z rdečimi krogi. Kdor ni plačal, je prišel na nepojasnjen način ob življenje. Veleposestnik James Beardmore se je grožnjam izsiljevalcev smejal in je bil ustreljen. Njegov sin Jack Beardmore in detektiv Yale, ki ga je že poprej najel stari James Beardmore skušata priti zločinu do dna. Pri policiji se zlasti inšpektor Parr mnogo prizadeva, da bi razkrinkal zločinsko tolpo. Jack Beardmore ima za ljubinko Talijo Drummondovo, tajnico pri veleposestniku Floryantu, sosedu in prijatelju umorjenega Jamesa Beardmoreja. Preteklost Drummondove je zavita v tajnostno kopreno, ki je postala še bolj misteriozna, ko je bila Drummondova zasledena pri tatvini; ukradla je namreč gospodarju Froyantu mal zlat kip Bude in ga zastavila. Policijski inšpektor Parr in detektiv Yale svarita Jacka pred Drummondovo, a Jack je trdovraten, zagovarja Drummondovo in je noče zapustiti.

8.

Obtožba.

Parrov razgovor s Harveyem Froyantom je trajal le malo časa. Pri pogledu na policijskega inšpektorja Parra je postal koščeni mož popolnoma blede. Na videz ga je poznal in ga je videl v zvezi z zadevo umora starega Beardmoreja.

«No, no,» je vprašal tresoč se. «Kaj se je zgodilo? Ali so oni vražji ljudje zakrivali kak nov zločin?»

«Ne gre za to, gospod,» je dejal Parr. «Prišel sem k vam, da bi vam stavil nekaj vprašanih. Kako dolgo se nahaja Taliya Drummondova pri vas v službi?»

«Ona je že tri mesece moja tajnica,» je rekel Froyant nezaupno. «Zakaj?»

«Kakšno plačo ji dajete?» je nadaljeval Parr.

Froyant je imenoval popolnoma neprimerno vsoto in iz njegovega glasu se je moglo razbrati opravičilo zaradi te malenkostne plače.

«Pri meni ima hrano in tudi proste večere,» je dejal Froyant z glasom, kakor da mora opravičiti njeno beraško plačo.

«Ali ji je v zadnjem času primanjkovalo denarja?»

Froyant je zastrmel v Parra.

«Menda. Včeraj me je vprašala, ali bi ji lahko dal pet funtov predujma,» je menil Froyant. «Ona da ima izdatke, ki jih mora poravnati. Seveda ji denarja nisem dal. Je proti mojemu načelu, dajati denar za delo, ki še ni narejeno,» je rekel Froyant. «To vodi v obubožanje —»

«Kakor čujem, imate mnogo antikvitet, gospod Froyant, ki so deloma zelo dragocene. Ali ste v zadnjem času katero pogrešali?»

Froyant je skočil pokoncu. Že namigavanje, da bi ga kdo mogel izropati, ga je spravilo v panično stanje. Ne da bi rekel besedo, je tekel iz svoje sobe. Bil je okrog tri minute odsoten, ko se je zopet vrnil z izbuljenimi očmi.

«Moj Buda!» je zastokal. «Sto funtov je vreden. Davi sem ga še videl —»

«Pokličite gospodično Drummondovo,» je dejal detektiv Parr.

Taliya, hladno, samozavestno dekle, je vstopila in obstala ob pisalni mizi svojega delodajalca. Roke je imela prekrizane na na hrbtu in je detektiva Parra komaj pogledala.

Razgovor je bil kratek in za Froyanta zelo mučen. Deklica je bila dozdevno brezbrizna, dasi je morala iz ledenih pogledov Froyantovih spoznati, da je bila tatvina odkrita. Nekaj časa Froyant sploh ni mogel izpregovoriti.

«Vi — vi ste mi nekaj ukradli,» je izbruhnil. Njegov glas je zvenel kakor vrišč. Njegova k obtožbi dvignjena roka se je tresla od razburjenja «Vi — vi ste tatnica!»

«Prosila sem vas za denar,» je rekla deklka hladno. «Če bi vi ne bili tako grozen star skopuh, bi mi ga bili tudi dali.»

«Vi — vi —,» je jecel Froyant in potem je nadaljeval težko sopihajoč: «Jaz jo obtožujem, inšpektor. Obtožujem jo tatvine»

Zapomnite si moje besede, mlada gospodična. Počakajte — počakajte, je dvignil roko. Pogledal bom, če je izginilo še kaj drugega.»

«Prihranite si trud», je rekla deklica, ko je Froyant zapustil sobo. «Kipček Bude je edin predmet, ki sem ga vzela in ki je sicer skrajno grda stvar.»

«Dajte mi svoje ključ», je grmel razjarjeni mož. «In vam sem dovoljeval odpirati moja poslovna pisma!»

«Odprla sem eno, ki za vas ne bo zelo prijetno, gospod Froyant», je tekla mirno. Froyant je videl, kaj je držala v rokah.

Izročila mu je pismo. Z odrevenelimi očmi je gledal na rdeči krog; besede, ki so se nahajale v krogu, so se razlezele in postale nerazločne. Pismo mu je padlo iz rok in mož se je sesedel na stolu.

9.

Talija pred sodiščem.

Sodnik je bil dozdevno dober srčen mož. Pogledal je od brezčutnega Parra, ki je sedel na klopi za priče, na deklico na zatožni klopi, ki je bila skoro prav tako hladna in samozavestna kakor priča. V mračnem prostoru policijskega sodnega dvora se je Talijina lepota še bolj povečala.

Sodnik je gledal v obtožno pisanje, ki je ležalo pred njim. Starost obtoženke je bila označena z 21 leti in njen poklic: tajnica.

Mož postave, ki je doživel marsikatero razočaranje v svojem življenju je samo obupno zmajal z glavo.

«Ali je kaj slabega znano o dami?» je vprašal in je sam smatral za smešno, da je govoril o vitki, dekličji jetnici kot dami.

«Bila je že dalje časa pod opazovanjem,» se je glasil odgovor, «vendar še ni bila prej v policijskem varstvu.»

Sodnik je preko očal pogledal na deklico.

«Ne morem razumeti, kako ste mogli zaiti v tak položaj», je rekel. «Vi, deklica, ki ima, kakor je podoba, izobrazbo prave dame, ste obtoženi tatvine nekaj funtov, čeprav je predmet, katerega ste ukradli, mmogo več vreden kakor vsota, ki vam jo je prinesla vaša nepoštenost. Vaš čin je najbrž pripisati veliki izkušnjava. Dovoliti vam hočem pogojno kazen, ker vas imam za nepredkaznovano. Opo-minjam vas pa resno, da živite častno in da se izogibljete ponovitvi takega neprijetnega dogodka.»

Deklica se je priklonila in zapustila za-tožno klop, da se je lahko obravnaval naslednji primer.

Harvey Froyant je istočasno vstal in zapustil sodno dvorano. Bil je bogat mož, kateremu je bil denar cilj in namen življenja. Bil je mož, ki je vsak večer, preden je šel spat, preštel vsebino svojih žepov.

CENENO ČEŠKO PERJE!

1 kg sivega opuljenega perja Din 70—, napol belo Din 90—, belo Din 100—, boljše Din 125— in Din 150—, mehko kot puh 200 do 225 Din, boljša vrsta Din 275—. Pošiljatve carine proste. Vzorec zastoj! Blago se tudi zamenja in neugajajoče vzame nazaj. Naročila nasloviti samo na

BENEDIKT SACHSEL
LOBEZ 22 u PLZNA (Češkoslovaška).

Poštno pošiljke potrebujejo iz Češkoslovaške v Jugoslavijo približno 10 dni.

Pregreška Talije Drummondove je postala v njegovih očeh še strašnejša, ker je zadnje Talijino opravilo bila izročitev groznje Rdečega kroga.

Froyant je bil velik, koščen mož, malo upognjen. Napram svetu je bil nezaupen in mu ni šlo v glavo, da si upa kdo seči po njegovem premoženju.

Napram Parru, ki mu je sledil, je izrazil svoje razočaranje, ker deklica ni kaznovana z zaporom.

«Taka ženska je nevarnost za družbo,» se je pritoževal z visokim in čemernim glasom. «Kako naj vem, ali ni morda v zvezi z onimi izsiljevalci, ki me ogrožajo? Izsiljevalci zahtevajo od mene štirideset tisoč! Štirideset tisoč!» je jadikoval. «Vaša dolžnost je, gospod Parr, vaša dolžnost, da se mi ne bo zgodilo nič zlega. Razumete — vaša dolžnost!»

«Čujem», je rekel inšpektor Parr razdolgočasen. «Kar se tiče deklice, komaj verjamem, da je kdaj kaj slišala o Rdečem krogu. Drummondova je zelo mlada.»

«Mlada!» je mrmral Harvey Froyant. «To je baš doba, v kateri bi jo morali kaznovati. Polovite jih, dokler so mladi, in jih kaznujte, potem boste napravili iz njih spoštljive državljanke!»

«Déjal bi, da imate prav,» je soglašal debeli Parr z vzdihom in pripomnil brez vsake zveze: «Otroci so velika odgovornost.»

Froyant je nekaj zamomljal in ne da bi ob slovesu tudi le pokimal, je stopil hitro preko dvorišča k vozu, ki ga je čakal pri vhodu v sodno poslopje.

Inšpektor ga je opazoval z lahnim nasmehom in ko se je ozrl okrog, je videl mladega moža, ki je čakal pred vratni prijavne sobe.

«Dobro jutro, gospod Beardmore,» je rekel. «Ali čakate na mlado damo?»

«Da. Kako dolgo jo bodo še zadrževali?» je vprašal Jack nervozno.

Parr ga je pogledal ravnodušno:

«Oprostite, če vam rečem, gospod Beardmore,» je bil njegov miren odgovor, «da se, kakor je podoba, zanimате za gospodično mnogo več kakor je to dobro za vas.»

«Kaj mislite?» je vprašal Jack hitro. «Vsa zadeva je bila navadna past. Nečuveni Froyant —»

Inšpektor je zmajal z glavo:

«Gospodična Drummondova je priznala, da je vzela kipec,» je rekel, «razen tega smo mi videli, da je prišla od Isaaca ven. O tem ni dvoma.»

«Priznala je le iz enega vzroka, ki bo njej sami najbolj znan,» je rekel Jack razburjeno. «Ali mislite, da bi taka deklica kradla? Zakaj

OB POVRATKU Z LETOVIŠČA.

«Ali si mi bil ves čas moje odsotnosti zvest, možek?»

«Jasno. In ti tudi meni, ženka?»

«Prav tako kakor meni ti.»

«Garantiram ti, da si bila zadnjič sama na letovišču...»

naj bi to storila? Jaz bi ji bil dal vse, kar bi potrebovala —» Jack je nanadoma prenehal govoriti. «Nekaj je v tej zadevi,» je nadaljeval mirneje, «nekaj, česar ne razumem. Najbrže tudi vi, gospod inšpektor ne razumete tega.»

V tem trenutku so se odprla vrata in deklica je prišla ven. Pri pogledu na Jacka je za trenutek osupnila in njeno blede lice je zardelo.

«Ali ste bili v sodni dvorani?» je vprašala hitro.

Jack je zanikal in Talija je stresla z glavo.

«Vi bi ne smeli priti,» je dejala skoro ogorčeno. «Odkod ste to zvedeli? Kdo vam je pripovedoval?» Drummondova doždevno niti ni opazila prisotnosti inšpektorja in prvič po svoji aretaciji je pokazovala znake skrivnega razburjenja. Barva njenega obraza se je enprestano menjavala in njen glas se je malo tresel, ko je nadaljevala: «Zelo žal mi je, gospod Beardmore, da ste doznali za to zadevo, in še neprijetneje mi je, da ste prišli sem.»

«Pa saj ni res,» jo je prekinil. «Tega ne morete trditi, Talija? Kaj vam niso postavili pasti, da bi vas uničili? Njegov glas je zvenel proseče, toda ona je odkimavala.

«Ni bila past,» je nadaljevala mirno. «Jaz sem gospoda Froyanta okradla.»

«A zakaj, zakaj?» je vprašal obupno. «Zakaj ste —»

«Obžalujem, da vašemu vprašanju ne morem ustreči,» je rekla z lahkim nasmeškom. «Sicer pa sem potrebovala denar, in to je vendar zadosten vzrok.»

«Nikdar ne bom verjel, da ste tatica.»

Jackov obraz je bil resen in Jack je gledal nepremično na njo. «Vi ne spadate med one, ki se pečajo s tatvinami.»

Drummondova ga je gledala dolgo časa in je potem obrnila pogled proti inšpektorju.

«Morda boste lahko vi pojasnili zadevo gospodu Beardmoreju,» je rekla. «Bojim se, da jaz tega ne znam.»

«Kam greste?» je vprašal Jack.

«Domov,» je odgovorila. «Prosim vas, da mi ne sledite, gospod Beardmore.»

«Saj nimate doma.»

«Imam svojo sobo.» Bila je nekoliko nestrpna.

«Potem grem z vami,» je nadaljeval trdovratno.

Drummondova ni več ugovarjala in oba sta skupno zapustila sodno poslopje ter stopila na živahno cesto. Izpregovorila nista niti besedice, dokler nista dospela do vhoda na postajo podzemskie železnice.

«Sedaj se moram peljati domov,» je rekla prijazneje kakor prej.

«A kaj boste počeli? je vprašal. Na kak način si boste služili kruh, ko imate proti sebi tako strašno obtožbo?»

«Ali je ta obtožba tako strašna?» je vprašala hladno. Nameravala je baš stopiti skozi vhod, ko je Jack zgrabil njeno roko in zadržal Talijo z veliko odločnostjo.

«Poslušajte me, Talija», je stiskal besede skozi zobe. «Ljubim Vas in bi se rad z Vami poročil. Nisem Vam še tega povedal, kar pa ste gotovo že uganili. Ne bom dopustil, da bi izginili iz mojega življenja. Razumete? Ne verjamem, da ste tatica —»

Drummondova se je zelo mirno oprostila Jackove roke.

«Gospod Beardmore», je rekla s tihim glasom, «Vi ste malo prenapeti in blazni! Povedali ste mi, česa ne boste dopustili, jaz Vam pa povem, da ne bom dopustila, da si zaradi svoje simpatije uničite življenje za tatico. Vi veste o meni samo to, da sem zunanje lepa deklica, ki ste jo slučajno srečali na deželi, in moja dolžnost je, da sem Vaša mati in teta ter Vas svarim.» V njenih očeh je bila sled vedrosti, ko je prišla njegovo stegnjeno roko. «Morda se bova nekoč zopet srečala in do takrat bo romantični sij obledel. Bog Vas živi!»

Drummondova je izginila, preden je Jack sploh prišel do besede.

10.

Poziv Rdečega kroga.

Talija se je vrnila v svojo sobo. Vest o njenem slabem činu je že menda prišla na uho njeni debeli gospodinjji, ki jo je sprejela hladno in bi jo brzkone takoj odslovila, če ne bi Talija že bila plačala najemnine.

Talijina sobica je bila čedna, čeprav enotavna. Drummondova je pozabila na čemerni obraz in hladen sprejem svoje gospodinje, vstopila je in zaprla vrata za seboj. Preživela je bila zelo neprijeten teden, kajti bila je v zaporu in zdelo se ji je, da njena obleka izpuhteva zadohel vonj jetnišnice Hallovay. Jetnišnica Hallovay pa je imela vendarle prednost v čudovitem kopališču, na katero je deklica mislila pri slačenju.

Mnogokaj je zaposlovalo njene misli. Harvey Froyant... Jack Beardmore... gubančila je čelo kakor pri neprijetni misli in poskušala, izbiti si ga iz glave. Pričela je zopet razmišljati o Froyantu. Skoro ga je sovražila, gotovo pa ga je zaničevala. Doba, ki jo je preživela v njegovi hiši, je bila najhujša v njenem življenju. Jedla je s služinčadjo in vedela, da je bil vsak košček jedi, ki ga je zavžila, odmerjen in odtehtan.

«On ti vsaj ni dvoril, moja draga», si je rekla in se smehljala. Sploh si ni mogla predstavljati, kako bi mogel Harvey Froyant

komu dvoriti. Spomnila se je dni, ko mu je z beleznico v roki sledila po veliki hiši, med tem ko je on iskal dokaze zanikarnosti svoje služinčadi. Pri tem je brisal s prsti po poliranih regalih v knjižnici, zastoj iskajoč prah, dvigal je konce preprog in pregledoval srebrne predmete. Pri jedi je meril vino, da bi videl, če kaj manjka, in je štel prazne steklenice in celo zamaške.

Talija se je nekoliko zaničljivo smehljala pri tem spominu. Ko je menjala obleko, je zopet odšla in zaklenila vrata za seboj. Njena gospodinja jo je opazovala, stopajočo po cesti, in ji pomembno pokimala.

«Vaša najemnica se je vrnila», je rekla gospodinjji sosedu.

«Da, da», je odvrnila gospodinja jezno. «Fina gospodična! To je prvič in zadnjič, da imam v hiši sleparico. Še danes ji bom odpovedala sobo.»

Talija je med tem stopila v omnibus, ki jo je prepeljal v mesto. Izstopila je v Fleet Streetu ter se podala v pisarno znanega časopisa, kjer je oddala in plačala naslednji oglas: «Tajnica. Mlada dama iz kolonij išče službo tajnice. Stanovanje v hiši zaželeno. Mala plača. Stenografija in strojepisje.»

Pri večerji je bila Talija zopet doma. Jed ji je prinesla gospodinja na obrabljeni tabletii.

«Poslušajte, gospodična Drummondova», je rekla gospodinja, «govoriti moram nekaj besed z Vami.»

«Kar govorite», je odvrnila deklica zlahkoma.

«Potrebujem Vašo sobo od prihodnjega tedna naprej.»

Talija se je počasi obrnila proč.

«Ali pomeni to, da moram zapustiti stanovanje?»

«Tako je. Ne more mi prijati, da takšni ljudje, kakor ste Vi, stanujejo v spoštovani hiši. Zelo sem razočarana o Vas, ki sem Vas imela za pošteno mlado damo.»

«Kar naprej še mislite tako», je dejala Talija hladno. «Mlada sem in se obnašam kakor dama.»

«Bili ste teden dni v zaporu. Ali mislite, da ne berem časopisov?»

«Prav. Zapustila bom Vašo hišo prihodnji teden», je odvrnila Talija mirno.

«Hotela sem še povedati —» je menila gospodinja.

«Povejte zunaj», jo je prekinila Talija in zaprla vrata pred jezno žensko.

Ko je postalo temno, je Talija prižgala petrolejko in izrabila večer za manikiranje nohtov. Ta posel pa je bil s prihodom pošte ob 9. uri prekinjen. Slišala je trkanje na vrata in težke korake gospodnje po stopnicah.

«Pismo za Vas», je rekla žena.

Talija je odprla vrata in vzela gospodnji pisanje iz rok.

«Povejte svojim prijateljem, da boste odšli imeli drug naslov», je gospodinja nadaljevala, zakaj bilo ji je neznosno, da je morala prej prekiniti prepir.

«Nisem še povedala svojim prijateljem, da stanujem v tako strašni hiši», je odgovorila Talija in zaprla vrata, preden je mogla gospodinja pomisliti na primeren odgovor.

Talija se je smehljala, ko je prinesla pismo k svetiljki. Naslov je bil napisan s tiskanimi črkami. Obrnila je kuverto in gledala na

znamko, preden je pismo odprla in privlekla na svetlo debelo karto bele barve. Pri pogledu nanjo se je izpremenil izraz njenega obraza. Bila je štirioglata karta z velikim rdečim krogom v sredi in v krogu je stalo z istimi tiskanimi črkami zapisano: «Mi Vas potrebujemo. Stopite jutri zvečer v voz, ki bo ob desetih zvečer čakal na oglu Steyne Square.»

Položila je karto na mizo in strmela vanjo.

Rdeči krog jo potrebuje.

Pričakovala je poziva, ki pa je prišel prej, kakor si je mislila.

(Dalje prih.)

PRIKAZEN NA VERNIH DUŠ DAN.

Duhovi padlih borcev vladi: «Kaj mi zato gnijemo v grobovih, da vi že deset let uničujete naše pridobitve?»

V spalnem vagonu.

MLADA gospodična Viljenica, lepa kakor vrtnica, je stopila v spalni vagon meddržavnega vlaka in okupirala spodnjo postelj. Gornja je bila že zasedena in je na njej spal priletni bankir Frumencij Gologlavec.

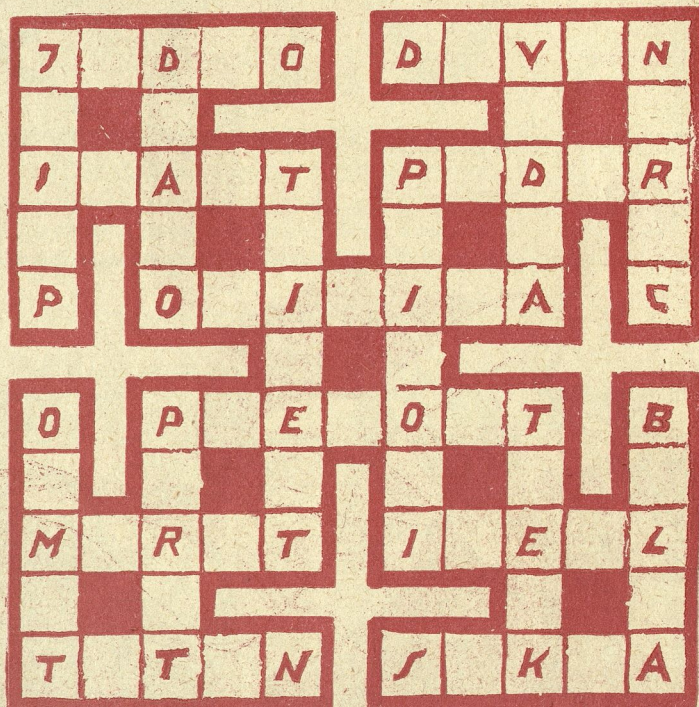
Naenkrat ponoči je zaslišala deklica nad seboj silno smrčanje, tako močno, da je pre-pilo ropot vlaka. Lepi Viljenici to neestetično brušenje sekire ni ugajalo, ker ni mogla

zaspati, pa je zato krepko potrkala na dno postelje nesrečnega smrčča.

Toda bankir je smrčal dalje. Viljenica je znova trkala brez uspeha. Po dolgem suvanju v sosedovo posteljo je končno utrujena zaspala.

Drugo jutro se ji je približal bankir in menil: «Gospodična, jaz sem sinoči slišal Vaše trkanje, a sem bil preveč utrujen. Oprostite!»

DOPOLNILNA KRIZANKA.

Vstavi manjkajoče črke: a, a, a, a, a, a, b, c, d, d, d, e, e, e, e, e, g, i, i, i, i, i, i, k, k, l, n, o, o, r, r, r, r, r, r, r, r, s, s, t, u, v, z, vsako na svoje mesto, pa boš dopolnilno križanko pravilno rešil, oziroma rešila!

* * *

Rešitev križanke «Štedilnik». Vodo-
ravno: 1 Pražanka, 5 interval, 10 bi, 11 vir,
12 Izraelit, 14 Ema, 16 vi, 17 igo. — Na-
vpisno: 1 Pribičević, 2 alt, 3 Adrie (drugi
sklon), 4 kra, 6 niz, 7 Eva, 8 vrl, 9 Lot, 13 rja,
15 mig, 18 on.

Moderno in ceneno kozmetično sredstvo.

«Kaj vam je, gospodična Dora, da ste tako
bledi.»

«Res? Takoj mi povejte kaj takega, da bom
nekoliko žardela!»

Brzjavka.

Mož je prejel brzjavko, da se mu ženka
vrača z letovišča. Napregel jo konja in se je
odpeljal čakat boljšo polovico na kolodvor.

Konjiček pa je bil tega dne izredno raz-
položen in je med vožnjo toliko rezgetal, da
se je njegov gospodar nad njim razhudil,
češ: «Molči no, molči! Ali je meni brzjavila
ali tebi?»

KLISJEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTO-
TIPIJE, IZDELUJE PO PRED-
LOŽENIH RISBAH, PEROPISIH
IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK
ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V
ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO
PO NAROČILU IN V NAJKRAJ-
ŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

S.V. PETRA NASIP šte. 23.

Čitajte in naročajte

„POSREDOVALCA“

list za trgovske in zasebnokupčijske ponudbe,
realitetni promet, licitacije in dobave.

Naročnina Din 20.— za celo leto.

Izhaja mesečno. Razpošilja se vsem gostil-
nam, restavracijam in kavarnam brezplačno.

Inseriranje v «Posredovalca» je
najuspešnejše. Uprava lista «Posredo-
valec», Ljubljana, Sv. Petra cesta 18.

PESEM O MUCKI.

*Kužek ti si, mucka jaz.
Mucko me je on krstil,
ki ljubav je moja pil,
strašno mi objemal stas.*

Puberteta.

Slavica in Vida, mladi deklici, se razgovarjata. «Kaj je prav za prav puberteta?» vpraša Slavica.

«Veš, to je, če dečki ne vedo, ali naj nas deklice še pretepajo ali že poljubljajo...»

Na ljubljanskem trgu.

Gospodinja: «Koliko stane ta kokoš?»

Ženica: «Dvajset dinarjev.»

Gospodinja: «Dajte mi jo za petnajst.»

Ženica: «Tisto pa nikakor ne! No, če že ne gre drugače, za šestdeset kron vam jo pa dam...»

*Prostor dal boš njemu ti,
ker prišel bo sem vsak čas!
Kužek ti si, mucka jaz.
Ti ne veš, kak vre mi kri...*

TUJI HUMOR.

«Slišala sem strašno zgodbo o tvojem možu.»

«Povej mi jo hitro, potrebujem novo obleko.»
(«California Pelican.»)

* * *

Ivanček bi moral piti ribje olje. Zato reče:
«Mamica, ali lahko pridržiš neko skrivnost zase?»

«Da, dečko.»

«Za gotovo?»

«Za gotovo!»

«Na steklenici je napisano: Ribje olje je skrivnost vsega povoljnega počutja. Pridrži to skrivnost zase!»
(«Tits-Bits.»)